Ч. 105 | Четверъ 13 (25) мая 1893. | Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.
Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.
Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.
Письма приймають ся лишь франкованѣ.
Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Соймъ краєвый.

(*XXIV Засѣданє, 4 сесіѣ, VI періоду зъ дня 19 мая*).

По вôдчитаню петицій наступили вôдповѣди на кôлька интерпеляцій.

Комісарь правительственный ґр. Лось вôдповѣдавъ на интерпеляцію пос. Стренка, длячого староство въ Ропчицяхъ не позволяє тримати навозу на обôйстю загородъ селяньскихъ, лишь велить вывозити навôзъ на поля. Єсли староство въ Ропчицяхъ дѣйстно выдало таке зарядженє, то єму накажесь цофнути єго. Натомѣсть пригадує ся староству обѣжникъ намѣстництва зъ 21 жовтня 1892 до ч. 83.792, въ котрôмъ говорить ся о удержаню чистоты въ загородахъ селяньскихъ зъ огляду на грозу епідеміѣ. Таку вôдповѣдь давъ и на интерпеляцію пос. Недзѣльского що-до зарядженъ староства у Величцѣ на вымурованє при коршмахъ долôвъ кльоачныхъ. Староства мають приказъ наглядати надъ вôдносинами санітарными, але зарядженя выдавати вôдповѣдно до мѣсцевыхъ обставинъ.

Що-до интерпеляціѣ пос. Вол. Козловского, чи правительство увзглядните резолюцію Сойму що до субвенціи 100.000 зр. на санітарнѣ потребы Галичины и чи та квота буде вставлена до буджету державного на 1894 р. — то правительство зарядило все потрѣбне на поборюванє недугъ епідемічныхъ. И такъ въ трехъ мѣсяцяхъ послѣдныхъ минувшого року выдало 62.520 зр. на поборюванє епідеміи холеричнои; причинилось квотою 50.000 зр. до субвенціи краєвои на будову шпиталѣвъ холеричныхъ и асанацію поодинокихъ мѣсцевостей; вкôнци ще й теперь цѣлый апаратъ санітарный єсть въ руху. Зъ загальныхъ сумъ, выданыхъ правительствомъ на цѣли санітарнѣ въ краяхъ австрійскихъ, припадає на Галичину: въ 1890 р. 428.667 зр., въ 1891 р. 443,915 зр. а въ 1892 р. 454.104 зр. (загальна сума доходила що року для всѣхъ краѣвъ 1,200.000 зр.). Правительство не бачить причины вставляти квоты 100.000 зр. до буджету, бо епідемія холерична пригасла, хочь заразомъ заявляє, що не залишить всякихъ коштôвъ на дальшу асанізацію и поборюванє пошестей.

Членъ Выдѣлу краєвого Романовичь вôдповѣдавъ на интерпеляцію, чи Выдѣлъ краєвый при орґанізаціи продажи соли гадає увзглядняти жаданя выдѣлôвъ повѣтовыхъ и взагалѣ засягати ихъ опініѣ. Выдѣлъ краєвый завсѣгды увзгляднявъ выдѣлы повѣтовѣ и буде засягати ихъ опініѣ що-до означеня мѣсцевостей на маґазины соли въ повѣтѣ и що-до особъ, котрымъ бы вôддати въ зарядъ тѣ маґазины. Выдѣлъ кр. выдавъ инструкціѣ для продаючихъ сôль, именно, що мають зложити кавцію, платити готôвкою зъ горы и не накладати высшои цѣны по-надъ установлену выдѣломъ краєвымъ. Тои инструкціи буде придержуватись Выдѣлъ кр. точно. Рôвножь вышле сими днями обѣжникъ до выдѣлôвъ повѣтовыхъ, въ котрôмъ буде сказано, що выдѣлы повѣтовѣ можуть переняти продажу соли въ повѣтѣ на себе, але и придержуватись инструкціѣ та не вôднаймати знову вôдъ себе поодинокимъ людямъ. Вôдтакъ першеньство мають порядно веденѣ стоваришеня, котрѣ удержують крамницѣ сѣльскѣ, опôсля громады, а ажь вôдтакъ поодинокѣ особы. Выдѣлъ повѣтовый має уложити терно зъ компетентôвъ о продажу соли въ маґазинахъ и предложити Выдѣлови краєвому. Рôвночасно оголосить ся въ часописяхъ, щобы компетенты зголошувались до выдѣлôвъ повѣтовыхъ, котрѣ мають до 15 днѣвъ вôдъ оголошеного речинця уложити терно.

Членъ Выдѣлу Хамецъ вôдповѣдавъ на интерпеляцію пос. Меруповича, длячого утворено у Вѣдни загальну школу для рабінôвъ, а не спеціяльну для Галичины зъ выкладовымъ языкомъ польскимъ. Ся справа не лежала въ компетенціи Выдѣлу краєвого, котрый вôддавъ єѣ краєвôй Радѣ шкôльнôй.

Комісія зелѣзнича поставила внесеня що-до будовы льокальнои зелѣзницѣ, яка бы лучила Бережаны и Пôдгайцѣ зъ зелѣзницями черновецкою и Кароля-Людвика: 1) Соймъ узнає евентуальный намѣръ правительства що-до змѣны проєктованого первѣстно шляху Галичь-Островъ-Тернопôль та ще выбудованя побôчного шляху до Бережанъ и Пôдгаєць, и поручає выдѣлови краєвому, щобы перевѣвъ переговоры зъ правительствомъ и интересантами що-до жертвъ на будову сеи зелѣзницѣ. 2) Край причинить ся до будовы сего шляху субвенцією беззворотною, котра бы разомъ зъ жертвами интересантôвъ не переступала сумы одного міліона зр. — Тѣ внесеня принято.

Комісія зелѣзнича вносить: Надъ внесенємъ посла ґр. Борковского що-до удѣленя додатковои субвенціи 100.000 зр. на будову зелѣзниць подôльскихъ переходить ся до порядку дневного. Комісія мотивує, що до тои квоты зобовязались интересанты, отже повиннѣ дотримати свого зобовязаня, тымъ бôльше, що можуть найти помôчь на сю цѣль въ институціяхъ фінансовыхъ.

Пос. ґр. Борковскій промавлявъ за своимъ внесенємъ. — Пос. Ольпиньскій заявивъ яко приналежный до комітету льокального, що консорція нѣколи не зобовязувалась до 500.000 зр., але коли приймуть ся внесеня комісіѣ, то якось зберуть ще тыхъ хибуючихъ 100.000 зр.

Пос. Телишевскій заявивъ, що внесенє комісіѣ вôдповѣдає интенціямъ и поглядамъ всѣхъ. Вôдтакъ выказувавъ, що закидъ ґр. Борковского, мовь бы соймъ нѣчого не зро-

Женьскій адвокатъ.

Хиньске оповѣданє. — Ченґъ-Кі-Тонґа).

(Конець).

На другій день пôшли обоє на могилу княгинѣ подякувати ѣй за єѣ добродѣйства. Коли вернули домôвь, застали двѣ молодѣ дѣвчины, що принесли имъ були въ дарунку вôдъ княгинѣ шовковѣ матеріѣ и дорогоцѣнности. Молода пара ажь не знала, якъ за то подякувати...

Але Гунґъ мавъ шкôльного товариша, що называвъ ся Цухъ и бувъ сыномъ урядника; оба они були дуже сердечнѣ товаришѣ. Цухъ довѣдавъ ся о щастю свого товариша и прийшовъ до него, щобы єму поґратулювати и разомъ зъ нимъ пообѣдати. Ледви вôнъ пôшовъ, якъ Сінґъ каже до свого чоловѣка:

— Я придивила ся добре твому товаришеви; у него очи якъ у малпы, а нôсъ якъ дзюбъ у папуги. Стережи ся єго и не приставай зъ нимъ.

Гунґъ послухавъ жѣнки и не пôшовъ на обѣдъ до свого товариша, хочь той єго бувъ запросивъ. Цухъ прийшовъ знову до него та розпытувавъ, чому товаришь не зайшовъ до него; при тôмъ показавъ єму кôлька своихъ поезій. Гунґъ ставъ зъ нихъ смѣяти ся, а Цухъ розсердивъ ся и пôшовъ.

Коли Гунґъ розповѣвъ то жѣнцѣ, она насупила ся и каже:

— Видишь, якій ты непоправный! Твоя легкодушнôсть принесе ще тобѣ нещастє, бо то не чоловѣкъ а дикій звѣрь.

Гунґъ на то лишь усмѣхнувъ ся та здвигнувъ легковажно плечима и сходивъ ся вôдтакъ дальше зъ своимъ товаришемъ.

Незадовго потôмъ именували Цуха найпершимъ ученымъ и професоромъ першои ранґи. Вôнъ выдавъ великій обѣдъ, спросивъ собѣ богато гостей и показувавъ имъ свои поезіѣ.

— Отъ видите панове — казавъ вôнъ выхвалюючись на весь ротъ — великій талантъ поетичный дôстане завсѣгды нагороду. Коли я мавъ то щастє, що мене першимъ заименували, то длятого, що вже самъ першій початокъ моихъ поетичныхъ творôвъ єсть майстерскимъ дѣломъ.

Всѣ слухали єго уважно, а вôдтакъ крикнули ще въ одинъ голосъ „Славно!“ и плеснули въ долонѣ. Лишь Гунґъ бувъ иншои гадки, а що вино єго ще й розпалило, то вôнъ таки вôдъ разу сказавъ, що то при испытѣ стала ся певно якась похибка, або може черезъ протекцію признано єму найпершій степень. Цухъ ажь мало не сказивъ ся изъ злости, а всѣ гостѣ казали, що то неправда и що Гунґъ бодай при обѣдѣ не повиненъ бувъ такъ говорити.

Коли Сінґъ о тôмъ довѣдала ся, ажь розплакала ся. — Видишь — каже она крôзь сльозы — ты таки мене не послухавъ. Якъ бы ты таке наговоривъ розумному чоловѣкови, то було бы то дуже нерозважно, а о скôлькожь то гôрше, що ты сказавъ то злому чоловѣкови. Не хочу бути свѣдкомъ страшного нещастя и длятого тебе покину. Бувай здоровъ.

Гунґъ побачивъ, що зле и ставъ перепрошувати жѣнку та обѣцявъ ѣй, що вже поправить ся. Єму удало ся єѣ перепросити.

— Ну, добре — каже жѣнка — то я тебе не покину, але присягни ся, що не будешь вже запивати ся.

Гунґъ приставъ на все, присягнувъ ся жѣнцѣ и поцѣлувавъ єѣ та жили вже теперь въ згодѣ. Молода жѣнка господарила добре и вôдложила чимало гроша до великои скринѣ, котру зъ собою привезла. Цухъ заходивъ до нихъ ще кôлька разôвъ, але слуги єго за кождый разъ вôдправили и такъ зносины перервали ся.

Нещастє хотѣло, що оба товаришѣ стрѣтили ся одного дня на похоронѣ свого спôльного знакомого. Цухъ взявъ Гунґа попôдъ руку и страхъ, якъ єму доказувавъ, що єго дуже любить. Такъ єму пôдлещувавъ ся, що Гунґъ таки не мôгъ єго вôдчепити ся. Не зважаючи на то, на що присягнувъ ся жѣнцѣ, зайшовъ таки до Цуха, а той поставивъ доброго вина, та казавъ своимъ музикантамъ выгравати.

бивъ для краю, несовѣстный. Не було розумнымъ и политичнымъ ставляти таке внесене супротивъ закидôвъ въ радѣ державнôй на цѣлый край Галичину. Интересовани̂ дали слово чести а теперь єго не додержують. Єсли бы мы ухвалили 100.000 зр., то вôдтакъ при кождôй будовѣ зелѣзницѣ будуть намъ обѣцювати грошѣ въ комісии, але платити не будуть.

Ухвалено безъ змѣны внесеня комісіѣ.

Комісія конкуренційна, полагоджуючи внесенє пос. Окуневского що-до змѣны §. 9 зак. кр. зъ 15 серпня 1866 вносить, щобы сей параґрафъ такъ звучавъ: „Церкви філіяльни̂ и забудованя мешкальни̂ та господарски̂ для духовныхъ, котри̂ при нихъ суть експоновани̂, мають при помочи розпоряджаємого майна тыхъ церквей ставляти и утримувати ти̂, въ котрыхъ си̂ церкви и забудуваня истнують, єсли инши̂ правни̂ зобовязаня въ тôй мѣрѣ не заходять. Ся обставина не увôльняє ихъ, вынявши окрему умову, вôдъ обовязку конкурованя до выдаткôвъ на церковь и будынки парохіяльни̂ (§ 1). Однакъ парохіяне тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ находять ся церковь публична непарохіяльна, ихъ заходами удержувана, уважатись будуть за вылученыхъ зô звязи парохіяльнои и увôльнени̂ вôдъ конкурованя до выдаткôвъ на церковь и будынки парохіяльни̂ (матерни̂), єсли при тôй непарохіяльнôй церквѣ єсть установленый стало духовный зъ рамени власти духовнои и за дозволомъ правительства, котрый повнить всѣ функціи душпастиря и веде вôддѣльно и независимо вôдъ пароха книги метрикальни̂". Комісарь правительственный заявивъ, що проєктована змѣна не одержить санкціѣ, бо треба бы найперше змѣнити законъ зъ 1874 р., але натомѣсть правительство радо буде пôдпирати змаганя до перемѣны експозитуръ на самостôйни̂ парохіѣ.

Принято внесеня комісіѣ.

Ухвалено для академіѣ наукъ въ Краковѣ одноразову запомогу надзвычайну въ квотѣ 5.000 зр.

Приступлено до продовженя дебаты надъ реформою закона громадского.

Пос. ґр. Ив. Стадницкій заявляє въ имени ширшого круга товаришѣвъ, що будуть голосувати за внесенями комісіѣ. Бажає такои новои власти, котра бы полагоджувала на мѣсци справы поліційни̂, адміністраційни̂, справы власности а навѣть спадкови̂, щобы селянинъ не тративъ часу и грошей на ходженє по всякихъ инстанціяхъ. А вже нѣякъ не можна думати про якєсь полученє дворôвъ зъ громадами, бо що разъ розôрвалось, се вже не получить ся. Длятого треба закинути гадку про якусь збôрну громаду, а натомѣсть вытворити округъ адміністраційный. Коли прийде сей проєктъ до мериторичного трактованя, тогдѣ въ многôмъ прийде до великои рôзницѣ поглядôвъ при поодинокихъ постановахъ.

Пос. Телишевскій заявивъ ся противъ внескôвъ комісіѣ. Домагавъ ся основнои реформы громадскои и въ тôй цѣли радивъ розслѣдити законодавство громадске въ иншихъ краяхъ, а именно въ Прусахъ; зъ тыхъ взôрцѣвъ выбрати що найлучше, примѣнити до нашихъ обставинъ и на тыхъ пôдставахъ выробити проєктъ реформы громадскои.

Пос. Рутовскій зазначивъ, що громада по роздѣлѣ зъ обшаромъ двôрскимъ не має силъ до выконуваня своихъ чинностей. Властива борба въ Соймѣ наступить ажь тогды, коли Выдѣлъ краєвый предложить Соймови проєктъ нового закона громадского.

На тôмъ о год. 5-тôй перервано засѣданє, бо многи̂ послы бажали взяти участь въ похоронахъ пок. Ж. Савчиньского. — Справозданє зъ послѣдного засѣданя Сойму, подамо завтра.

Переглядъ политичный.

Въ справѣ розрухôвъ студентскихъ має небавомъ выйти розпорядженє Міністра вôйны, пôсля котрого вôльно буде офіцирамъ резервовымъ належати до товариствъ студентскихъ, коли ти̂ не мають тенденцій противавстрійскихъ.

Спôльни̂ Делеґаціѣ зберуть ся якъ звѣстно завтра дня 25 с. м. у Вѣдни. Делеґація угорска выбрала на свого проводира ґр. Аляндара Андрашіого, на заступника Кольомана Селя, и перше засѣданє має завтра. Делеґація австрійска має ще порозумѣти ся, що до выбору президіѣ. Обѣ делеґаціѣ прийме Є. В. Цѣсарь въ суботу дня 27 с. м.

Въ Россіи оголошено законъ, котрымъ знесено кару тѣлесну для засланыхъ женщинъ.

Новый бельґійскій міністеръ вôйны задумує збôльшити армію и въ тôй цѣли завести загальну службу войскову, котрои доси тамъ не було. Бельґійцямъ певно не буде се до вподобы, бо на се треба новыхъ податкôвъ.

Французска рада міністрôвъ ухвалила, що ґенералъ Додъ має наново вернути до Африки для поборюваня недобиткôвъ Беганзина.

Новинки.

Львôвъ дня 24 мая.

— **Именованя.** Податковыми инспекторами именовани̂: Тить Кочоровскій въ Скалата тамъ же, Володиславъ Должицкій въ Надвôрнои для Ланьцута, Йос. Дроздъ въ Рогатина для Нового-торгу, Фр. Колянковскій въ Бучача тамъ же, Йос. Вайнберґъ зô Львова для Львова, дръ Юл. Чиряньскій въ Богородчанъ для Коросна, Стан. Гадовскій въ Косова тамъ-же, дръ С. Ґрабшайдъ зô Львова тамъ же и Вл. Каменобродскій въ Кольбушовои тамъ же. Фінансовыми концепістами въ 10-ôй рангѣ именовани̂: Брон. Думницкій для Пôдгаєць, Вікт. Якубовскій для Ярослава, Юл. Фішеръ для Ниска, Володим. Шанковскій для Надвôрнои, Илар. Кохановскій для Лимановои, Ив. Домбровскій для Богородчанъ, Адамъ Косминьскій, для Городенки, Ромуальдъ Савка для Стрыя, Ом. Мецґеръ и Вікт. Фляхъ для Львова и Медардъ Чавдерна для Мостискъ.

— **Є. Е. н. Намѣстникъ** выѣхавъ на кôлька днѣвъ до Вѣдня.

— **Руска депутація до Риму** числить ввышь 100 осôбъ. Мѣжь ними суть священики, особы зô свѣтскои интеліґенціѣ и досить велике число селянъ.

— **Новый урядъ почтовый** вôйде въ житє зъ днемъ 1 червня въ Гôльчи коло Варяжа въ повѣтѣ сокальскôмъ. До округа доручень сего уряду будуть належати громады: Гôльче въ оселею Хохлѣвъ, Хлопятинъ, Довжнѣвъ, Костяшинъ, Лѣски, Переводôвъ, Сулимôвъ, Винники и Звятинъ, а также обшары двôрски Гôльче, Костяшинъ, Лѣски, Ливче, Переводôвъ и Сулимôвъ.

— **Въ Угриновѣ** повѣта сокальского дня 6 червня 1893 р. вôдбуде ся въ канцеляріи громадскôй ліцитація на будову мурованои церкви въ тôмъ селѣ. Близши̂ дани̂ подасть ся на мѣсци при ліцитаціи.

— **Мыто.** Соймъ позволивъ громадѣ мѣста Бучача побырати мыто копытковє въ хосенъ удержаня дорôгъ, улиць и площь мѣста Бучача. Удѣлено концесій на побиранє мыта: на дорозѣ громадскôй Литятинъ-Козова; — радѣ повѣтовôй въ Стрыю на дорозѣ Стрый-Журавно, а радѣ повѣтовôй въ Залѣщикахъ на дорозѣ Устечко Явловець; — на мостѣ на Свѣчи у Велдѣжи и вôдъ перевозôвъ черезъ Днѣстеръ въ Буковинѣ, Давидовѣ и Чорторыи; — обшарамъ двôрскôмъ у Вишневôй вôдъ моста на рѣцѣ Криворѣцѣ и въ Баличахъ вôдъ перевозу черезъ рѣку Свѣчу; — на удержанє дорôгъ Тернополь Грималôвъ и Ивачѣвъ горѣшный Обарѣнцѣ.

Гунґъ бувъ дуже веселый, бо вже давно такъ не забавлявъ ся, пивъ, пивъ, ажь упивъ ся и таки заспувъ.

День передъ тымъ посварнвъ ся бувъ Цухъ зъ своимъ нездарнымъ слугою та въ злости пробивъ єго шаблею а слуга до кôлькохъ годинъ таки померъ. Цухъ не знавъ, що зъ трупомъ зробити, а коли стрѣтивъ Гунґа, прийшло єму на гадку, за однымъ заходомъ, якъ то кажуть, двѣ мухи убити: вôдвернути вôдъ себе пôдозрѣнє и пôмстити ся на товаришу за насмѣшку. Взявъ ся до хитрости: положивъ трупа въ комнатѣ, де спавъ Гунґъ, и замкнувъ дверѣ на ключь.

Въ ночи пробудивъ ся Гунгъ вже трохи тверезый; єму ажь въ ротѣ высхло, такъ єго палило. Засвѣтивъ свѣчку и хотѣвъ подивити ся, де вôнъ. Неразъ побачивъ трупа середъ комнаты. Зъ разу здавало ся єму, що то якійсь сонъ, але коли придививъ ся, що таки правда, почавъ кричати. Цухъ лишь того чекавъ и вбѣгъ заразъ зô слугами до комнаты. Вôнъ удавъ нѣбы то ажь переляканого, почавъ выкрикувати и доказувавъ, що то Гунґъ по пяному убивъ єго слугу. На крикъ збѣгли ся сусѣды; дали знати до поліціѣ, що стало ся страшне убійство и бѣдный ученый, що за пôзно змѣркувавъ свою легкодушнôсть, мавъ теперь часъ роздумувати надъ своєю долею у вязници. Ажь теперь видѣвъ вôнъ, якъ то зле вѣрити нещирымъ приятелямъ и не слухати власнои жѣнки.

На другій день довѣдала ся Сінґъ, що стало ся; заразъ таки въ першôй хвили сказала она, що знала вже на передъ, що то буде таке нещастє. Що дня посылала она чоловѣкови харчь до вязницѣ и нѣбы то не робила бôльше нѣчого.

Гунґъ хочь и якъ оправдувавъ ся, а все таки нѣхто не хотѣвъ єму вѣрити. Всѣ люде, що розумѣли ся на правѣ, казали, що єго процесъ мусить закôнчити ся карою смерти. А жѣнка заходила до Гунґа що дня до вязницѣ такъ, що сторожа єѣ не видѣла; додавала єму вôдваги а вôнъ бувъ такій пригнобленый, що заєдно лишь плакавъ.

Сінґъ анѣ трошки не сумувала; она вôдправила свою товаришку, зъ котрою доси, якъ здавало ся, не могла розлучити ся, а на єѣ мѣсце прийшла якась молода дѣвчина, котру она ще бôльше любила, якъ давну товаришку. Та змѣна и господарство дома забирало ѣй весь часъ.

Надходивъ вже день, коли мали Гунґа тратити. Сінґъ займала ся якъ звычайно цѣлый день роботою; лишь коли настала глуха нôчь, то она плакала гôренько. Наразъ зъявила ся знову вôдправлена товаришка. Пошептала щось зъ своєю давною панею и обѣ почали въ голосъ смѣяти ся такъ, що ажь всѣ, що то чули, здивували ся.

На другій день рано прийшовъ сторожь вôдъ вязницѣ до Сінґъ и казавъ ѣй, щобы она пôшла попращати ся зъ чоловѣкомъ вже на вѣки. Она анѣ не рушила ся. Вся челядь не мало здивувала ся и почала нишкомъ говорити, що она дуже твердого серця.

Але стало ся ще бôльше диво. По мѣстѣ розôйшлась була чутка, що урядника Цуха скинули и що зъ Пекіну зъѣхала окрема комісія, котра мала ще разъ цѣлый процесъ розслѣдити.

Гунґôвъ слуга пôшовъ бувъ звѣдати ся. И въ самôмъ дѣлѣ, молодый Цухъ признавъ ся до подвôйного злочину: що убивъ чоловѣка и що вôдтакъ звалилъ вину на другого. Єго засудили на смерть, а Гунґа пустили заразъ на волю.

Тожь то було радости, коли чоловѣкъ и жѣнка були зновь разомъ. Гунґъ може ще бôльше дивувавъ ся, якъ тѣшивъ ся; вôнъ не мôгъ того зрозумѣти, якъ мôгъ цѣсарь о тôмъ процесѣ довѣдати ся.

— Ось нашь адвокатъ — каже єму Сінґъ и показує на товаришку, що вернула. — То єѣ въ тôмъ заслуга.

— Якъ то може бути? Якъ то все стало ся?

— Я пôслала єѣ до цѣсарскои столицѣ и приказала ѣй, щобы она старала ся тамъ выробити собѣ вступъ до цѣсарскои палаты; але єѣ не хотѣли тамъ пустити. Такъ ходила она кôлька мѣсяцѣвъ все коло палаты. Вже й не мала надѣѣ, що дôстане ся передъ цѣсаря, ажь ось довѣдала ся она якось, що цѣсарь выбирає ся въ дорогу. Она перебрала ся борзо за музикантку, зайшла до тои гостинницѣ, де цѣсарь мавъ станути и дôждала ся тамъ тои чести, що грала передъ самымъ цѣсаремъ. Своєю красою, своимъ поведенємъ звернула она увагу цѣсаря на себе и вôнъ спытавъ єѣ,

— **На будову руского театру** зложили за ініціятивою о. Юліяна Мандичевского, священика брôдского деканата, на соборчику въ Высоцку дня 11 мая с. р. Всч. оо.: В. Павликовскій зъ Кадлубискъ 1 зр., Е. Лотоцкій зъ Лешнева 1 зр., І. Роздѣльскій зъ Берлина 1 зр., Ю. Дуткевичь зъ Дубя 1 зр., Е. Билиньскій зъ Корсова 1 зр., І. Мриголовичь зъ Дитковецъ 1 зр., Ю. Дорожиньскій зъ Высоцка 1 зр., Ю. Мандичевскій зъ Бѣлявецъ 1 зр., І. Чировскій зъ Суховолѣ 1 зр., П. Малый зъ Ясенева 50 кр, А. Цурковскій зъ Черницѣ 50 кр., П. Дудикъ сотрудникъ въ Бродахъ 50 кр, Г. Кармалита сотрудникъ въ Боратинѣ 20 кр., — разомъ 10 зр. 70 кр. Суму тую передано комітетови.

— **Етноґрафічна выстава.** Сими днями отворено у львôвскôмъ музею промысловôмъ выставу предметôвъ, якѝ зôбравъ дръ Семирадскій пôдчасъ своихъ двохъ подорожей до Америки полудневои. Першу подорожь вôдбувъ дръ Семирадскій въ рр. 1882—3 на Антилѣ, до Панамы и Еквадора, а другу въ минувшôмъ роцѣ до Бразилії, Параґваю, Арґентины, Патаґоніи и Чілі. Богатый збôръ килимôвъ племенъ аравканьскихъ, живучихъ по обохъ бокахъ Андôвъ, нагадує живо мотивами гафтôвъ килимы гуцульскѝ. Крôмъ того выставлено множество рôзныхъ предметôвъ индіяньскихъ племенъ въ полудневои Бразилії и Параґваю. — Вступъ на выставу коштує 10 кр., а дохôдъ призначеный на цѣли лѣчничои кольоніѣ въ Римановѣ.

— **Згорѣла церковь** въ Добрусинѣ, жовкôвского повѣта, збудована 18 лѣтъ тому. Причиною огня була мабуть неосторожнôсть при гашеню свѣтла.

— **Молода княжна Чарторыска** покôнчила теперь у Вѣдни науку въ музею промысловôмъ, де училася практичного фарбованя матерій — розумѣє ся, не для заробку, але на те, щобы вернути до Галичины и ту вчити того селянокъ котрѝ зъ ткацтва и гафтôвъ удержують неразъ цѣлѝ родины. Такъ само и мати княжны завела ще передъ лѣтами у себе кошикарскій промыслъ, а теперь тѝ кошики розходять ся далеко ажь поза Европу.

— **Зъ Черновецъ** прийшла вчера вѣсть, що по великôй тучи стоить тамъ теперь долѣшна частина мѣста пôдъ водою. Трое людей утопило ся.

— **Убійство вôтця.** Въ Скварявѣ старôй коло Жовкви живъ Иванъ Андрушко, 60-лѣтный старець. Андрушко мавъ трехъ сынôвъ. Двохъ старшихъ яко лѣнивыхъ марнотратникôвъ выгнавъ зъ дому а господаривъ зъ наймолодшимъ. Очевидно, що старшѝ сыны були ворогами вôтця. Коли-жь Андрушко дня 15 мая хотѣвъ у нотаря записати ґрунтъ на наймолодшого сына а двохъ старшихъ выдѣдичити, напали на него оба покривдженѝ сыны на єго подвôрю и такъ єго побили, що старець небавомъ сконавъ. Обохъ убійникôвъ увязнено.

— **Нещасна любовь.** Робôтникъ Власій Альта у Вѣдни, 65 лѣтный старець, занятый въ театрѣ, стрѣливъ до себе зъ револьвера и смертельно ранивъ ся въ чашку. Самоубійства допустивъ ся Альта зъ нещасної любови.

— **Загадочне убійство въ Кієвѣ.** Недавно донесли мы, що два студенты петербурґского університету убили свого товарища въ лѣсѣ за те, що хотѣвъ выступити зъ тайного товариства. Теперь доносять про такій самый фактъ зъ Кієва. На кієвскôмъ університетѣ истнує мѣжь студентами кружокъ терористôвъ, завязаный якимсь Бабовымъ, делеґатомъ університету петербурґского. До кружка сего належавъ мѣжь иншими студентъ Носовъ. Коли одного разу нараджувано ся въ кружку надъ фабрикацією бомбъ динамітовыхъ, обуривъ ся Носовъ и сказавъ, що нігілісты суть згубою Россіи. За се засудили єго товаришѣ на смерть а коли Носовъ выѣхавъ одного разу човномъ на Днѣпро, пустили ся за нимъ студенты въ кôльканацятьохъ човнахъ и утопили єго въ рѣцѣ.

— **Несподѣване вôдкрытє.** До одного богача въ Казани, котрому недавно померъ братъ, прийшовъ столяръ и каже, що для покôйного брата робивъ бюрко зô схованкомъ. Въ тôмъ сховку певно мавъ вôнъ грошѣ. Богачь хотѣвъ уже подарувати се бюрко знакомому, але теперь ставъ шукати сховку. Пôвъ годины шукавъ и не найшовъ. Просить столяря, абы той найшовъ. Той вôдсунувъ кусень рѣзьбы на новѣ бюрка и тамъ явилась дѣрка вôдъ замка. Заравъ отворено сховокъ и найдено въ нѣмъ три тысячѝ рублѣвъ въ готôвцѣ, а 15.000 въ паперахъ. Богачь сховавъ спокôйно тѝ грошѣ, а столяреви давъ лише пять рублѣвъ, за роботу! Що за ласка богацка!

— **Зъ князя — компаремъ.** Старый славный Лесепсъ, що перекопавъ каналъ Суезъ, выдавъ тому два роки доньку Фердинанду за 23-лѣтного Ґонто-Бірона, князя де Кастеляно. Молодый князь бувъ гуляка и дуже тративъ грошѣ. Взяли єго пôдъ кураторию и тогды ставъ вôнъ позычати грошѣ, въ кого мôгъ. Якійсь факторъ выробивъ єму позычку у пôдприимцѣвъ коминарскихъ. Тѝ пôдôйшли князя такъ, що пôдписавъ имъ векслѣ на 150.000 франкôвъ, а на початокъ дôставъ лише 3.000 фр., та ще й давъ пôдписъ свôй на якôмсь документѣ, котрого не читавъ. А тымчасомъ той документъ робивъ єго спôльникомъ коминарѣвъ та вкладавъ на него обовязокъ подорожувати по провінціи въ характерѣ комісіонера. Коли князь не выплативъ на часъ векслѣвъ, вѣрителѣ оголосили банкротство, щобы тымъ способомъ спонукати родину князя до сплаты довгу єго. Але то имъ не вдало ся, бо родина князя запôзвала ихъ до суду за фалшиве банкротство и обманьство. Але зятя старого Лесепса все таки мають за збанкротованого спôльника коминарского.

Господарство, промыслъ и торговля

— Якъ забезпечити робочу худобу вôдъ мухъ и овадôвъ? Дуже добрымъ способомъ на то, щобы забезпечити робочу худобу вôдъ мухъ и овадôвъ, котрѝ неразъ дуже допѣкають конямъ та воламъ, має бути ростина, звана д е р е с е н ь (гôрчичникъ Polygonum hydropiper, Knöferich). Єсть то бурянець, що росте у насъ великими масами всюды по мокрыхъ ровахъ, понадъ берегами потокôвъ рѣкъ и ставôвъ, по мокрыхъ сѣножатяхъ, але завсѣгды тамъ, де вода хочь поволеньки сплыває. Ростину ту можна дуже легко розпôзнати по єѣ досыть вузенькôмъ листю, на котрôмъ зъ верха по серединѣ суть нѣбы чорнѝ плямки. Было тои ростины єсть трохи яснѣйше вôдъ листя, бѣляво або жовтаво зелене и має богато и досыть грубѝ колѣнцѣ. Коли розкусити листє тои ростинки и трохи єго пожути, то оно щипає за языкъ, якъ колибъ хто перець розкусивъ. Цвѣтъ тои ростины єсть зеленаво-бѣлый дрôбонькій и творить колосокъ. Треба отже нарвати того буряну, потовчи єго и натерти нимъ худобину добре зô всѣхъ бокôвъ або такожь зварити того буряну и водою зъ него змити худобину. Тогды не сяде на худобину нѣяка муха анѣ овадъ. Способъ сей не коштує нѣчого и можна єго спробувати. Коли вôнъ добрый, то длячого бы єго не уживати; можна тымъ зробити не лишь велику пôльгу худобинѣ, але й неразъ ухоронити ся вôдъ нещастя, бо чей звѣстно, що н. пр. конѣ неразъ лишь длятого полошать ся й гонять, що ихъ дуже тне муха.

— Ч ѣ с н и к ъ п р о т и в ъ с к а ж е н и н ы. Звѣстно загально, що нашь чѣсникъ, хочь єго богато людей не любить и нôсъ передъ нимъ затыкає, єсть ростина дуже пожиточна и має въ собѣ якусь силу, котра яко лѣкъ дѣлає. Чѣсникъ вплывае на орґаны травленя, на нирки и на легкѝ, а розтертый свѣжо и приложеный до тѣла тягне мѣхурѣ. То однакожь мало звѣстно, щобы чѣсникъ бувъ помôчный вôдъ укушеня скаженымъ псомъ. А хочь мы не маємо певности, щобы такъ дѣйстно було, зъ другои же стороны не можемо такожь сказати, що то зовсѣмъ неправда, то подаємо тутъ способъ, якимъ оденъ испаньскій лѣкарь радить помагати собѣ чѣсникомъ на скаженину. Способъ той єсть такій: Рану вôдъ укушеня скаженымъ псомъ треба насамперêдъ вымити чистою водою а вôдтакъ розтерти головку чѣснику и приложити до раны на якійсь часъ. Черезъ вôсѣмь слѣдуючихъ днѣвъ треба що дня зъѣсти натще двѣ головки чѣснику зъ хлѣбомъ, а крôмъ того треба що дня попивати по 60 ґрамôвъ вару зъ чѣснику, котрый робить ся въ той способъ, що на головку чѣснику бере ся 720 ґрамôвъ воды и варить ся доти, доки ажь не выварить ся третина воды. На всякій случай найлѣпше буде, колибъ вже кому таке нещастє приключило ся, зажадати якъ найскоршои помочи лѣкарскои.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 24 мая. Дръ Антôнъ Шмерлінґъ померъ. — Князь Миколай чорногорскій прибувъ ту вчера.

Берлинъ 24 мая. Центрумъ парляменту нѣмецкого выдало вôдозву, въ котрôй заявило ся противъ предложеня вôйскового.

Парижь 24 мая. Померъ ту бувшій презесъ румуньского кабінету, ґенералъ Фльореску.

Мадритъ 22 мая. Въ Куевасъ въ Альмеріи (провінція) дало ся чути сильне землетрясенє.

Атены 24 мая. Вчера и оногды въ цѣлôй Греціи дало ся чути сильне землетрясенє. Въ Тебахъ и иншихъ мѣсцевостяхъ завалили ся домы.

чому она въ такôй нуждѣ. Она розповѣла тогды зô сльозами въ очахъ, що она твоя донька и що черезъ людску хитрôсть стала она така нещаслива и мусить теперь зарабляти тымъ способомъ на хлѣбъ для себе и своєѣ рôднѣ. Цѣсареви стало єѣ жаль, вôнъ записавъ собѣ, якъ она называє ся, обѣцявъ, що не забуде на ню и вôдъѣзджаючи давъ нашому женьскому адвокатови сто золотыхъ талярôвъ. Отъ такимъ то способомъ выйшовъ ты на волю.

Гунґъ ажь не знавъ, якъ за то подякувати.

По якôмсь часѣ каже Сінґъ до свого чоловѣка, що має зъ нимъ щось важного поговорити. Насамперêдъ сказала єму, що черезъ любовь мусѣла на земли богато натерпѣти ся, чого бы не зазнала була на тамтôмъ свѣтѣ; ѣй вже ажь остогидла нещирôсть та рôвнодушнôсть людска, бо на дармо пôдчасъ процесу шукала помочи у людей. Додала ще, що не хоче вже жити на свѣтѣ, котрый ставъ ѣй вже ненавистный, але Гунґа не лишить самого; єѣ буде заступати єму молода дѣвчина, теперѣшна єѣ товаришка.

Гунґъ не хотѣвъ и слухати того, щобы она єго покидала и Сінґъ пристала на то; она занедужала и єѣ краса зъ кождымъ днемъ чимъ разъ бôльше щезала. Силы єѣ дуже борзо опускали и она померла до мѣсяця.

Гунґъ сумувавъ дуже, тымъ бôльше, що єму здавало ся, що то вôнъ своимъ поступованємъ убивъ жѣнку, котра була єго добрымъ ангеломъ и котра своимъ розумомъ выратувала єго вôдъ смерти.

По похоронѣ щезла десь и давна товаришка єго жѣнки, та сама, що то була ажь у цѣсаря и выробила ревізію процесу. Остала ся лишь молодша товаришка и Гунґъ по якôмсь часѣ оженивъ ся зъ нею. Она привела єму на свѣтъ сына, що бувъ не то що дуже красный, але й дуже розумный.

Коли хлопець вже пôдрôсъ и треба було єго давати учити, не було за що, бо Гунґъ, черезъ всѣлякѝ нещастя бувъ дуже збѣднѣвъ. Ажь ось пригадавъ вôнъ собѣ скриню першои своєѣ жѣнки. Иде вôнъ до тои скринѣ, що вôдъ часу смерти жѣнки припала була грубымъ порохомъ, дивить ся, а въ нѣй повно грошей. Такъ отже ставъ вôнъ знову богатый завдяки тôй, що навѣть й по смерти не забула на него.

Разъ показала ся покôйна Сінґъ старому слузѣ. Она сидѣла на чорнôмъ кони, а той кôнь стоявъ на самôмъ вершку горы. Розпытала єго, якъ живе ся єго панови и була дуже рада зъ того, що вôнъ щасливый зъ жѣнкою, котру она сама єму выбрала. Гунґови велѣла сказати, що она теперь въ небѣ, далеко вôдъ недобрыхъ людей, у котрыхъ серце якъ камѣнь, она тамъ, де вѣчна справедливôсть и безконечне щастє.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Крехевецкій.

Инсераты

(„оповѣщеня приватні“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ **Людвика Пльона**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.